

и цѣли покрити съ снѣгъ. Ръцѣтъ и ушитѣ му бѣхъ посинѣли отъ студения вѣтръ.

То треперѣше като едно осланено листо прѣзъ есенно врѣме. Учителя се зарадва отъ една страна, като видѣ най-добрия си ученикъ; а отъ друга му станъ много жално, като го видѣ какъ се мжчѣше, то, горкото.

Горкия, Мирчо! колко бѣше ослабнѣлъ: косата му настрѣхнѣла, лицето му приплѣднѣло, очитѣ му потънѣли на вѣтрѣ въ лицето. А при това пѣкъ той бѣше най-добрия ученикъ отъ цѣлото отдѣление. Колко много го обичаше учителя му, така сжщо и другарчетата му!

Устата му се затворихъ: той не можеше да продума ни дума.

— Защо така закѣснѣ, Мирчо?—го запита развълнувано учителя. Ти до сега бѣше единъ отъ най-редовнитѣ ми ученици.

Мирчо тежко си въздѣхнѣ.

— Кажи, Мирчо, кажи! Защо ти е толкова мжчно? Да не си боленъ!

— Добрий ми учителю, азъ. . . . азъ. . . . продума той и заплака.

Другаритѣ му едва дишахъ. Тръпки ги побихъ всички.

„Какво ли е на Мирча“—се питаше всѣки единъ.

— Добрий ми учителю! азъ дойдохъ да ти кажа, че нѣма да ходѣ вече на училището, съ послѣдни сили продума Мирчо и пакъ заплака.

Учителя се нажали много. Той насмалко щѣше да заплаче—толкова много го обичаше.

— Защо нѣма да ходишъ на училището? го позапита учителя.

— Мама е много болна. Нѣмаме ни хлѣбъ, ни дърва. . . . Азъ ще отида да слугувамъ при нѣкой богатъ чловѣкъ, за да хранѣ болната си майка.

Щомъ изговори това, той цѣлунъ ржка на учителя си и каза нажалено „сбогомъ“ на другаритѣ си и излѣзе изъ училищната стая за послѣденъ пѣтъ.